

הדרך היחידה לעבור את החולות הטובעניים היא לרדת מהמכוניות ולדחוף אותן. האישי האוחז במרכז המכונית מצד ימין ודוחף אותה, הוא אברהם יפה, ספקד החטיבה.

לפני שהצליחו להבין מה נעשה, גקלטו עוד שניים מכדור ריו של אותו צלף חבוי. כדור רביעי פגע ממרחק ארבעה מטרים בחזהו של איתן סט אף הוא סייר, למולו, היתה תלויה שם משקפת שדה. הקליע ריסק את הפלדה לחתיכות. איתן נפצע בידו, ומכמה רסיסי משקפת בחזהו. אך חיינו ניצלו.

היריה האחרונה עלתה לו לצלף בחייו. חברו של איתן הבחין בקנה הרובה האנגלי, המתרוממם באיטיות ממולה. הוא שלח לעברו צרור של עוי. הצלף, רביטוראי סודאני בחיל הנבול, נהרג במקום. בחלקים אחרים של הסבך, נהרגו עוד שני מצרים.

משך כל אותו קרב קצר ישבו הבדואים השבויים ליד הגמד לים ורעדו מפתח. אחרי הקרב, החלו מקללים את המצרים בכל פה. הם לא ידעו מי אנו בדיוק — אנגלים או יהודים. לכן, ליתר זהירות, שיבחו וביכרו את שניהם. „אללה יש מור עליכם!! אללה יברך את נשקכם! אללה יצעד עמכם לנצחון!”

הם סיפרו כי בימים ההם, היו מופיעים אנגלים עם גבירות, מקימים מתנות נופש על החוף, אוכלים מתמרי הבדואים ונותנים להם קופסות בולריביף. הבדואים היו נכנסים למים ותופסים דגים גדולים אותם היו צולים על גחלים לכבוד האורחים האנגליים, „אללה ינצור אותם!” הם הזמינו אותנו ליהנות מאותה הכנסת אורחים, הציעו תמרים מיובשים, מתוצרת המקום. כמה מהם ביקשו לרוץ לים לתפוס דגים ולצלוחם גם כשבילנו — גם בלי שנבטיח להם מתנות של בולריביף. הודינו להם והמטכנו הלאה, אך ראש המיפץ הקטן, המרוחק שני קילומטרים דרומה ואשו בו הקימו המצרים שדה תעופה קטן.

שם שמענו על כיבוש המקום — אף הוא במחיר דם הכוח השני שיצא לתקוף את המאהל המצרי הקטן השומן על שדה התעופה, עשה אותה שגיאה שעשו כובשי דהג עצמה. כאשר ראו אנשיו חיילים מצריים רצים להסתתר בתוך אחד האוהלים לא שטפו את האוהל באש וגם לא עלו עליו בזחלם. הם ירדו מהרכב וניגשו להוציא את המצרים החוצה המצרים זרקו עליהם רימון. אחד הבחורים נהרג שני נפצע בחסות המהומה שקמה עם הטלת הרימון, ביקשו שלושו המצרים לחמוק בין הדיונות אל תוך מימי המסרף הרועג צרור כדורים השיג אותם.

כעבור חצי שעה, כבר ירש צה"ל את כל מיתקני הצבא המצרי. בזה אחר זה החלו נוחתים ספיטרים על מסלול הנ חיתה המצויין. הם התרוממו בחזרה חגו מעל למקום ופנו צפונה, כשהם מובילים אתם את הפצועים וההרוגים. בתוך מי המיפץ הכחולים החלו שוחות שתי דמויות מצויידות בשנורקל, משקפיים וסנפירים. היו אלה שני אנש חיל הים, שלחו את החטיבה מהתחלת מסעה; ואשר עתה הגיעה שעתם לפעול. תפקידם: לבחור חוף נוחתה, שאלי יוכלו נוחתות חיל הים להביא דלק לטור הממוכן. כי אחר שלושת ימי נסיעה, התחילה להסתמן באוסק ראשיתו ש מחסור בנוול היקר.

הרוג האויב. שני חיילים מצריים, שנהרגו בקרב האש הקצר, שקדם לכיבוש שדה התעופה של דהב.

קבורת חיילים. הוראת צה"ל קובעת כי יש לקבור את הרוגי האויב בכבוד. בקבר זה קבור חייל אויב.

סוף סוף כי הצליח לאתר טיים אחד, וכי הטייס מנופף לו בידיים. לפתע נצבס הלב: הירש מודיע כי מכונית מצרית מתקרבת אל הטייס, שהוא כנראה פצוע.

שוב הפסקה בשידור. ואחריה בוקע קולו הילדותי של הירש. הוא מדבר על בוך קארייר שנוטק. אותה מכונית שניסתה תחילה לגשת לטייס, כנראה. עוד הפסקה. לבסוף, שידור חלש יותר: הירש מודיע לשדה התעופה להכין אמר בולנס. הוא נוחט עם הפצוע. פרצנו בקריאת היד.

כעבור שלושה ימים, כאשר פגשתי את הירש פנים אל פנים, רציתי לחבק אותו. זהו בחור צנום, הנראה כגימנוזיסט מבוויי. הוא התפלא מנין אני מכיר אותו.

סמוך לתצות הליל, היינו לרגלי צוק אדיר. מכאן עוד נמשכים שמונה קילומטרים של חולות אך הדרך היא כולה בירידה והגישים שעברו אותה מוסרים שהיא טובה לאין ערוך מקטע שעברנו.

עתה מגיעות סקודות למסד החטיבה: יש להגביר את המהירות עד למכסימום, לעשות את כל המאמצים כדי להגיע אל המיצרים מהר ככל האפשר. אברהם קורא אליו את אשר לוי, מפקד המשמר הקדמי, המורכב מכוח של חלמים וגיפים חמושים. „צלף לצאת מיד לדהב” הוא אומר לו. דהב היא הנקודה המיושבת הראשונה, שאנחנו נגיע אליה. היא נמצאת על חוף ים סוף, כשני שלישים של הדרך בין אילת למצרים. אשר עושה את כל הסידורים כדי לצאת לדרך עוד בלילה, לכבוש את דהב עם שחר.

התוחתים, הצפופים ליחידתו, נמצאים הרחק, כמעט בזנב השיריה. הם לא הגיעו עדיין לחולות. מיד מרכז אברהם את כל החלמים מצוה עליהם לחזור, לגורר הנה את כל התור תחיס דרך החולות.

★ ★ ★

כיבוש דהב

ר מבט ראשון, דהב היא נתח אקוטי שהועתק מאי של האוקיינוס השקט. דקלים נושאים את צמרתן היריר קוח בצפיפות, עד לחוף הים. כצאתך מחאדי האסיר ההררי, נראית דהב כפס של סרט צבעוני, מקום המיועד לנופש ולטחיית חלומות. כך נראית פלורידה בסרט הוליבוד. אך כין סבכי הגונגל המרהיב הסתתר המחח.

המשמר הקדמי של אשר הגיע אל מבואות הכסר הצר, עברו על פני בורות המים שבמבואותיו, התקדמו עד לרחבה המרכזית, ללא התנגדות. ברחבה מצאו ששה גמלירכיבה, קשורים לחבל. חמישה בדואים שנמצאו לידם, הודיעו כי חיילי המשמר הסודאניים ראו אותם מתקרבים וברתו להס תתר בין סבך הענפים והגדרות המגנים על הדקלים מפני וצלות המדבר.

הבחורים קסצו ממכוניותיהם, והחלו סורקים את הסבך. הם התקדמו בין הגזעים והגדרות, כששה הראיה מוגבל למטר או שני מטרים בלבד. לפתע נשמעה שריקה עמומה של כדור ואחריו התפוצצות היריה. יוסף פינסקי, בן קיבוץ גנת, צנח ארצה, הרג.